

Rozhovor s Bedřichem Pingitzerem

SCÉNÁŘ K AUDIOREPORTÁŽI

Zpracovali: Filip Calum Aitchison, Vojtěch Špulák, Natálie Roblová, SUPŠ sv. Anežky České, České Budějovice

Filip: S panem Pingitzerem jsme se poprvé sešli pod věží jeho originálního domu ve stráni, který si sám navrhl a sám postavil, druhá schůzka pak proběhla v jeho klubu s příznačným jménem Underground. Sám si ho zařídil a provozuje ho podle svých představ. Patří zkrátka k lidem, kteří jdou za svými sny a umí si je plnit. A to i přes překážky, které mu život klade. Nebylo jich málo. Po otci v jeho žilách koluje modrá krev a narodil se roku 1956. Musel tedy od malička bojovat s nepřízní režimu. Jako běžec byl nominován na mezinárodní závod, ale nesměl vyjet, na škole hrál v kapele, byla zakázaná, ke studiu otevíral soukromou rozhlasovou stanici, byla při tom Meryl Streep. Při vyprávění svého životního příběhu věnoval největší pozornost undergroundu..

Natálie: Chtěla bych se tě zeptat, co pro tebe znamená underground?

Bedřich: Underground pro mě osobně znamená.. Taková trošku jako tichá síla, která jde úplně jinými.. jinými směry, než obecný minestream, nebo jak se to dneska jmenuje, jak se tomu říká. A víceméně je to jakási revolta proti věcem, které se člověku nelíbí. Nicméně, underground neznámá výkřiky, manifestace, atd. určitě tohle pro mě není underground. Underground je takový tichý propojení lidí, takže vlastně po lidech a maximálně přes tiskoviny, který se předávali, přepisovali.. A myslím si, že teď v současné době vzniká taky trošku takový new underground, jako vnikala punková kultura, ve Velké Británii, hodně mi to připomíná.

Natálie: Dnes si už málokdo z nás dokáže představit, co člověk při takovém zakázaném koncertu prožíval.. nervozita, strach.. Byl jsi na nějakém takovém, a jak jsi to vnímal?

Bedřich: No byl jsem v Adamově, samozřejmě že jsem byl. Utíkal jsem až do Homol, to jsem byl na prázdninách tady někde v Homolích, to bylo teda šílený. Měl jsem strach. Vrcholově jsem sportoval, takže jsem se proběhl, ještě k tomu z kopce, na Budějce to je z kopce.. Mě nedohnali, jsem kličkoval jak zajíc. Ještě v devadesátém prvním, když jsem měl Pingi club, to byly dozvuky undergroundu, vlastně Plastici hráli taky, nebo část, že jo.. a i jiný lidi, Filip Topol, vystoupil s Jelínkem, kamarád velký můj, Vašek Koubek, vlastně taky, ten byl tak jako na půl..

Natálie:

Jak jsi se třeba dozvídal o tom, že existují nějací Plastici a že třeba někteří byli zavření a pak vznikla ta Charta?

Bedřich:

Přes Libora Suchánka, protože ten byl v jazzové sekci, to byl můj spolužák, akorát šel na jinou školu a bydleli jsme ve stejném bloku, a něco přes Karla Boháčků, ten byl v Praze, když jsem byl jako pracovní jednotka v Praze tak jsem stavěl to sídliště Lhotka, jako pracák, chodil jsem hodně do města a brnkal jsem na Karlovým mostě, jako každá mánička, ale já jsem byl teda ostříhaněj, pochopitelně, nicméně kamarády z toho mostu, spíš jsme hráli pod druhým obloukem Karlova mostu, protože tam se dalo utéct přes Kampu pryč, když se blížili..

Takže jsem měl kontakty hlavně z Prahy, i sever byl dobrej, západní Čechy okolo Chebu, Sokolova.. to bylo hodně hlídaný.